

**Bibelhistorier på
Præstegårdsstien**

PARADISETS HAVE

De to Keruber

Ved indgangen til Paradisets eller Edens have vogter to keruber; to engle, Gud satte dér. De vogter med flammesværd, så mennesket ikke kan komme tilbage. Udenfor paradisets have må mennesket arbejde hårdt for føden; der spiser dyrene hinanden – og der kan opstå splid og strid mellem mennesker. Og livstræets frugter kan vi ikke længere nå; vi er blevet dødelige. Af jord er du kommet – til jord skal du blive, sagde Gud.

Slangen og et æbleskrog

Ifølge skabelsesmyten er mennesket skabt til at leve og lege evigt i paradiset have, hvor føden hang frit tilgængeligt på træer og buske, og løven græssede med lammet. Midt i haven var livets træ, og den, der spiste af livets træ kunne ikke dø.

Mennesket er skabt som kønnede væsener og i paradishaven måtte de tumle og lege dag og nat. De måtte spise af alle paradishavens frugter og bær; de sure og de søde; de lavthængende og dem, de måtte række efter;

Kun ét træ, måtte de ikke spise af; Kundskabens træ. Hvis de spiste af det ville de begynde at skelne mellem godt og ondt; de ville blive begynde at vurdere, irettesætte og dømme hinanden.

Og det er her slangen kommer ind i billedet; den hvislede og lokkede mennesket til at spise af kundskabens frugter – og det ene menneske

lokkede det andet i fordærv. Og menneskene opdagede, de var nøgne – og de begyndte at skamme sig. Og paradistidens ubekymrede leg var slut.

ABRAHAMS HUS

Abraham kaldes også troens far. Han troede på Gud – og talte med ham om alt.

Abraham var gift med Sarah – og Gud lovede dem, igen og igen, at de skulle blive stamforældre til en stor familie: så talrig som himlens stjerner og kornene i en håndfuld sand. Og Gud sagde: "I dig skal alle jordens slægter velsignes"

Men de fik ingen børn. Og de blev ældre og Sarah fandt på råd: hun foreslog, at Abraham skulle få et barn med hendes slavinde, Hagar; Hun skulle føde barnet i Sarahs seng og blive historiens første rugemor. Og Hagar fødte Ismael, en søn og arving til Abraham.

Men så en dag fik Abraham og Sarah besøg af 3 mænd – det var Gud og to engle. Nu var Sarah så gammel at hun ikke længere kunne få børn - hun havde det ikke længere på kvinders vis – men Gud sagde til hende, at hun skulle føde en søn inden der var gået et år. Det var så usandsynligt, at Sarah

begyndte at grine – og da hun året efter fødte en søn kaldte hun ham Isak, det betyder: latter.

Nu havde Abraham to sønner – og det var kun den ældste, der skulle arve: Sarah begyndte at se skævt til Ismael, som skulle arve fremfor hendes Isak; hun var også jaloux på Hagar's ungdom og skønhed – og hun ville have Abraham til at sende dem væk og sætte dem på porten. Abraham var glad for Ismael (og sikkert også for Hagar) han talte med Gud om det, og Gud støttede Sarah. Men han lovede, at han ville gøre både Ismael og Isak til hver sit store folk – og ville være med dem begge. Og Ismael blev stamfar til muslimer – Isak til jøder og kristne.

De tre religioner er beslægtede og samles under samme tag i Abrahams hus.

NOAS ARK

Efterhånden som der blev flere og flere mennesker på jorden glemte de, at deres opgave var at vogte og værne om Guds skabelse.

De tænkte mest på sig selv. Dyrene var ikke stort bedre; Verden var fuld af vold. Og Gud fortrød, han havde skabt dyr og mennesker.

Men Noa var anderledes. Derfor sagde Gud til Noa, han skulle bygge et stort skib, en ark; tage sin familie og alle dyrearter med i arken – så ville Gud sende en flod, syndfloden, og drukne alle andre dyr og mennesker.

Nu lod Gud det regne i 40 dage og 40 nætter; alt liv druknede i vandmasserne. Da regnen endelig holdt op begyndte vandet langsomt at falde – og efter mange måneder gik arken på grund på Ararats bjerg. Nu gik der endnu 40 dage – og Noa sendte først en ravn ud – den fløj frem og tilbage indtil vandet var tørret bort fra jorden. Nu sendte

Noa en due ud – men den kunne ikke finde et sted at slå sig ned og kom tilbage. Efter 7 dage sendte han duen ud igen – og denne gang kom den tilbage med et frisk olivenblad i næbbet: Nu vidste Noa, at der var håb forude – og da han syv dage efter sendte duen ud igen, kom den ikke tilbage. Og Noa og hans familie og alle dyrene forlod arken.

Noa byggede et alter og ofrede til Gud; og Gud indgik en pagt med menneskene og sagde: "Jeg vil aldrig mere udrydde alt levende på jorden: Så længe jorden står, skal såtid og høsttid, kulde og varme, sommer og vinter, dag og nat ikke ophøre." Af den regnvåde jord og solens varmende skin kom der nu en regnbue: det er tegnet på min evige pagt, sagde Gud. Når regnbuen viser sig skal Gud og mennesker huske denne pagt.

DFRIElsen fra Egypten – VANDRINGEN GENNEM HAVET

På grund af misundelse og anden elendighed endte Israelitterne i Egypten. Her blev de slaver og levede en hård tilværelse i mange generationer. Engang blev Egyptens konge, Faraoen, nervøs for, de skulle blive for mange og gøre oprør – og han beordrede at alle Israelitternes nyfødte drenge skulle smides i Nilen og drukne.

Men en mor tætnede en kurv med beg og lagde sin lille dreng i den – og sendte ham ud på Nilen i den lille sivbåd. Kurven drev i land på en bred, hvor Faraos datter netop var ude at bade – hun forstod sammenhængen og tog drengen op og kaldte ham Moses – det betyder "hevet ud af vandet" eller på egyptisk "søn".

Faraos datter ville gøre Moses til sin søn – og hun tilkaldte en amme til ham, og det var hans egen mor. Sådan fik Moses Israelitternes historie og tro ind med modermælk og amместuesnak.

Da Moses blev voksen talte Gud til ham ud af en brændende tornebusk – Gud sagde, Moses skulle føre Israelitterne ud af Egypten og hjem til det forjættede land, der flød med mælk og honning.

Moses vægrede sig – Men Gud sagde han ville hjælpe ham og gav ham en stav – ved den ville Gud gøre store tegn.

Og nu sendte Gud de ti plager over Egypten, én efter én, indtil Faraoen lod Israelitterne gå.

"Vand til blod og frøers mængde
myg dernæst Egypten trængte
utøj, pest og bylders nød,
hagl, græshopper, mørke, død"
(Jeppe Tang 1865)

Den sidste plage, drabet på den førstefødte er i sig selv en lang historie – her skal vi bare konstatere, at

Israelitterne flygtede i natten, og da de kom til Det Røde Hav, også kaldet Sivhavet, rakte Moses sin stav ud – og Gud skilte vandene, så Israelitterne kunne gå tørskoede igennem havet. Og da Faraos soldater efter Israelitterne slog vandet sammen igen da Israelitterne var nået over – og Faraos soldater druknede.
(2. mosebog 1-14 – 2. mosebog hedder Exodus – det betyder udvandringen)

BETLEHEM

“Et barn er født i Betlehem ...” synger vi til Jul.

Her skal vi fortælle nogle andre historier med tilknytning til byen.

Betlehem betyder “Brødets hus”, og i juleevangeliet står der, at Betlehem er den store kong Davids by.

Isajs yngste søn – klodshans

Saul var konge i Israel. Men han forbrød sig mod Guds bud – og Gud udså sig, gennem profeten Samuel, en ny konge: Det skulle være én af Betlehemitten Isajs sønner.

Derfor opsøgte Samuel Isaj og bad om at se hans sønner. Én efter én blev hans syv ældste sønner ført frem for Samuel – men hver gang sagde Gud, det ikke var ham. Til sidst var der bare den yngste tilbage – han var hyrde og var ude at passe får; de tilkaldte ham og Samuel sagde, at ham skulle det

være. Og salvede ham og førte ham til hoffet.

Ved hoffet vandt han umiddelbart Sauls gunst, og spillede citer for kong Saul, når han var tungsindig.

David og Goliat

Israelitterne var i Krig mod Filistrene. De to hære lå i hver sin skyttegrav overfor hinanden – og en af filistrene – en kæmpe, der hed Goliat – trådte frem og foreslog, de skulle afgøre krigen ved en tvekamp: Hvis én af Israelitterne kunne overvinde ham ville filistrene overgive sig. Men det var der ingen, der turde.

Netop den dag havde Isaj sendt sin yngste søn, hyrdedrengen David, ud med nye madforsyninger til de brødre, der var ved fronten. David hørte Goliats udfordring til tvekamp og sagde til Saul, at han som hyrde havde slået både løver og bjørne ihjel, og at han ikke var bange for Goliat.

Han afslog sværd og rustning, udså sig 5 små sten – og gik mod kæmpen Goliat bevæbnet med sin slynge. Han ramte ham med en sten i panden – og da Goliat faldt bevidstløs om tog han hans sværd og gav ham dødstødet – og huggede hovedet af ham.

David og Batseba – og Urias på sin post

Engang kong David gik aftentur på sin tagterrasse fik han øje på en kvinde, der var ved at tage bad i solnedgangen. Hun var meget smuk – og David sendte bud efter hende. Hun hed Batseba. Og var gift med Urias, der var i krig som soldat.

Batseba blev gravid af mødet med Kong David. Og David kaldte nu Urias hjem fra fronten, under påskud af, at han ville høre nyt om krigen. Da Urias havde fortalt ham om det sendte David ham hjem til sin kone. Og tænkte, Urias så ville tro, barnet var hans. Men Urias ville ikke ligge blødt og godt i en kvindefavn, når hans venner var i krig – og han lagde sig blandt de andre soldater på slottet. Dagen efter indbød David ham så til en bedre middag og drak ham beruset – men Urias var standhaftig og sov igen blandt de andre soldater.

Til sidst så David ingen anden udvej end at sende ham tilbage til fronten med et brev til hans

overordnede. Der stod: " Sæt Urias i forreste linie, hvor kampen er hårdest, og lad ham i stikken, så han kan blive dræbt."

Deraf begrebet en Uriaspost.

Efter Batsebas sørgetid giftede David sig med hende – og hun fødte ham en søn. Men Gud straffede David og lod drengen dø.

Siden fik de sønnen Salomo. Og han blev siden Israellitternes viseste konge.

Den Salomoniske løsning

Engang kom to kvinder til kong Salomo med en baby. De boede under samme tag – og havde begge født en søn med få dages mellemrum. Men den ene mor var kommet til at ligge på sin søn om natten, så han var død. Derfor havde hun taget den anden kvindes søn – og havde lagt den døde i hendes favn.

Begge kvinder påstod, det var den anden, der havde gjort det. Og at den levende dreng var deres.

Salomo sagde: "Hent bøddelen" – og bad nu bøddelen hugge det levende barn midt over med sit sværd, så de to mødre kunne få hver en halvdel.

Den ene kvinde faldt på knæ og sagde: "nej, du må ikke dræbe ham, så må hun hellere få ham" – den anden sagde: "Hug til – han skal hverken tilhøre hende eller mig".

Og så vidste Salomo, hvem der var barnets mor.

Og gav hende den levende dreng.

Snestrup Præstegårdssti

Rigtig god tur
Sognepræst Mads Juul Munch
Tlf.: 2857 0342
Mail: mjmu@km.dk